మంచుతెర

పి. ఎస్. నారాయణ

రాజశేఖరం రైలు స్పీడందుకున్న తరువాత తలుపు దగ్గర నుండి వెనక్కు వచ్చి, సూట్కేసు పక్కగా కూర్చున్నాడు. ఆ మొదటి తరగతి రైలు పెట్టెలో ఒంటరి ప్రయాణం చిక్కుచిక్కుమంటుంది.

నైట్ గవున్లలో ముడుచుకు కూర్చున్నా చలి నేనున్నానంటూ శరీరాన్ని తట్టి చెబుతుంది. అప్పటికీ సిగిరెట్టును లైటర్ తో వెలిగించి, గట్టిగా దమ్ములాగాడు.

రాజేశ్వరి గుర్తుకు వచ్చింది— ఏం చేస్తున్నదో?

తను ఎక్కడ 'వాళ్ల' వూయనూటంతో పడిపోతానో అని గాభరాతో నిద్రపోకుండా ఆలోచిస్తుంటుంది!

'వాళ్ల'—అనుకుండే టప్పటికల్లా చచ్చిపోయిన తండ్రి గుర్తుకు వచ్చాడు. సాయంత్రం ఐదు గంటలప్పుడు 'వాళ్ల' దగ్గర నుండి వచ్చిన టెలిగ్రాం గుర్తుకు వచ్చింది.

"నాన్నగారు పోయారు...వెంటనే బయల్దేరు!"

--రాబర్టు"

రాబర్ట్!—తను అతడిని అన్నయ్య అనుకుంటాడు!

తనకు మాత్రం అప్పుడప్పుడూ ఎలా అనిపించదా?..ఏమో?.. ఆహా..అలా అనుకోవాలంటే వెగటేస్తోంది—రాబర్ట్ తనకు తమ్ముడా?

శశికళ!—రాబర్ట్ చెల్లెలు - అయితే నాన్న మాత్రం తన తల్లి జ్ఞాపకార్థం ఆ పేరు పెట్టి పిలుచుకుంటున్నట్లుగా జీవితంలో కనబడ్డ అతి తక్కువ సార్లలో ఒకసారి చెప్పినట్లు గుర్తు!

ఆమె!—తన తండ్రికి—ఊహూ ఎందుకు ఇప్పుడవన్నీ........

పెట్టెలో నుండి దుప్పటి తీశాడు. కంపార్టుమెంటు డోర్ తలుపుల గడియ వేశాడు. సూట్కేసు పక్కగా పెట్టి సీటు మీద పడుకొని దుప్పటి కప్పుకున్నాడు.

రేపొద్దున తను వెళ్తాడు వాళ్లింటికి. తనను చూసి వాళ్ళు—ఇదివరకు ఒకటి రెండు సార్లు చూశారు గాబట్టి గుర్తు పట్టవచ్చు.

కూర్చోమంటారు.

కూర్చుంటాడు.

"ఎలా మాట్లాడించాలి?"

"ఆ..." ఒక్కక్షణం తటపటాయించి, "నాకిది.. ఉహూ...నాన్నగారికి ఏం జబ్బు చేసింది?" అడుగుతాడు.

ఆ ప్రశ్నకు బహుశా, రాబర్ట్స్, శశికళ ఆమె గూడా ఏడ్వవచ్చు!

తనకు ఏడ్పు వస్తుందో, రాదో?

కానీ రాజేశ్వరి భయం వేరు—తను ఏడ్చే వాళ్లను చూచి ఎక్కడ ఏడ్చేస్తాడోనని—ఏడుస్తాడని భయం లేకపోయినా ఆ ఏడుపులో వాళ్లకు ఏం వాగ్దానాలు ఇచ్చేస్తాడో అని!

రెండొందల మైళ్ల దూరాన్ని మరునాడు ఉదయానికి గాని చేరుకోలేకపోయాడు రాజశేఖరం.

దూరం నుండే ఇంటిని గుర్తుపట్టాడు. చిన్న పెంకుటిల్లు. అక్కడక్కడా పెంకులు గూడా లేచిపోయినయి. రోడ్డు మీదకున్న గోడ ఉప్పు చౌడు రాలుస్తోంది. పక్కనున్న వేపచెట్టు మరీ పెరిగి పోయిందనిపిస్తోంది. మరీ నిశితంగా చూస్తే, ఆ యిల్లు అవసాన దశకు దగ్గర పడుతున్నదే అనిపిస్తోంది!

నాపరాతి బండ మీద కాలు పెట్టాడు. హ్యాండ్‌బ్యాగ్ ఎడం చేతిలో వున్నది—రాత్రి తెల్లవార్లూ ఫస్టుక్లాసు కంపార్టుమెంటులో నిద్రపోయినా తలంతా భారంగా వున్నది.

"రాబర్ట్!" గొళ్లాన్ని తలుపు మీద కొట్టాడు. ఎందుకో కంఠం వణికింది.

తలుపు తీసింది శశికళ!

శశికళ అతడి వంక తేరిపార జూచింది. ఒక్కక్షణం కళ్లు ముడుచుకుంది.

పదేళ్ల క్రితం—అంటే శశికళకు పదేళ్లప్పుడు— చూడటంతో తనను గుర్తుపట్టలేకపోతున్నదేమో అనుకున్నాడు.

శశికళ తన తండ్రి లాగానే వుంటుంది!

"రాబర్ట్ లేడా?"

క్షణం తడబడ్డాడు. "తమ్ముడు లేడా?" అంటే గుర్తుపట్టేదేమో?

శశికళ మరుక్షణంలోనే అర్థం చేసుకుంది. పట్టుక్కున వెనక్కు తిరిగింది. "రా! అన్నయ్యా!" అంది. వెంటనే ఏమనుకున్నదో ఏమో, "రండి!" అంటూ పరుగెడుతున్నట్టుగా లోపలకు అడుగులు వేసింది.

ఒకవేయి విరిగిన కుర్చీ తీసుకువచ్చి వరండాలో వేసింది. చెంబుతో నీళ్లు తెచ్చింది.

"కాళ్లు కడుక్కోండి!"

"రాబర్ట్ లేడా?" అరిగిపోయిన గ్రామఫోన్ రికార్డులా వెగటుగా వున్నది తన ప్రశ్న!

"వస్తాడు!... ఇప్పుడే వస్తాడు... ఎక్కడికో వెళ్లాడు!" ఆమె చివరి మాట నాలిక మీద వుండగానే రాబర్ట్స్ లోపలికి వచ్చాడు.

వస్తూనే సంతోషంగా, "నమస్కారం అన్నయ్యా!" అన్నాడు.

రాజశేఖరం లేచి నిలబడ్డాడు. "నమస్తే!" బెరుగ్గా అన్నాడు.

"ఇప్పుడేనా రావటం?"

"అవును!"

తరువాత నిశ్శబ్దం ఆ ప్రదేశాన్నంతా అలుముకుంది. ఆ నిశ్శబ్దం అతి భయంకరంగా వున్నట్లనిపించింది, రాజశేఖరానికి, —కొద్ది క్షణాల్లో ఏదో బ్రద్దలవ్వబోతున్నట్లుగా ఫీలయ్యాడు.

రాబర్ట్స్ తలవంచుకు నిలబడ్డాడు.

రాజశేఖరం తల ఎత్తి రాబర్ట్స్ మొఖంలోకి చూచాడు.

అతడి కళ్లవెంట నీరు ధారలుగా కారుతోంది. నల్లటి అతడి మొఖం మరింతగా నల్లబడిపోతుంది—అతడు సర్వం పోగొట్టుకున్నవాడిలా జీలాపడిపోతున్నాడు.

రాజశేఖరం హృదయం జాలితో కరిగిపోయింది.

"నాన్నగారు!..."గొంతు గద్గదమయింది.

"అంతా అనుకోకుండా జరిగిపోయింది. హార్ట్ ఎటాక్.... రెండు గంటలుమాత్రం అది వచ్చింతరువాత ఈ భూమిమ్మీద ఉండగలిగారు....చివరి క్షణాల్లో ఒకటి రెండుసార్లు మిమ్మల్ని అనుకున్నారు గూడా..... నాకు తన క్షమాపణలు చెప్పమన్నారు..."

రాజశేఖరం కళ్లు తడి లవ్వటం మొదలుపెట్టినయి.

ఏమిటో తెలియని బాధ హృదయాన్నంతా కెలికింది.

"తన తండ్రిపోయాడు!" అప్పు నగ్న సత్యం అప్పుడే తెలుసుకున్నట్లుగా గింగిరలాడిపోయాడు.

క్షణంలో కుర్చీలో కూలబడిపోయాడు. రెండు చేతులతో మొఖాన్ని కప్పుకున్నాడు.

లోపలినుండి సన్నని ఏడుపు వినిపించసాగింది.

తలుపు ప్రక్కగా నిల్చున్న శశికళగూడా ఏడుస్తున్నదేమోననిపించింది.

ఎంతదాచుకుందామని ప్రయత్నించినా, రాజశేఖరం—ఆ తెలియని బాధను దాచుకోలేకపోయాడు!

"ప్చ్! కానీయండి.....భగవంతుడి దగ్గరకు వెళ్లిన ప్రతివాడూ అదృష్టవంతుడే.... అతడు కావాల్సినవాళ్లే దురదృష్టవంతులయిపోతారు!" రాబర్ట్స్ పెదిమలు అల్లల్లాడినయ్ దుఃఖంతో.

తిరిగి నిశ్శబ్దం ఆవరించింది

ఒక్క క్షణంగాదు— పది నిముషాలు!

ఎక్కడో ఏదో—వెగటుగా వున్న నిశ్శబ్దం—అచ్చం ఆ గృహమే ఏడుస్తున్నట్లున్నది.

కోలుకున్న తరువాత—రాబర్ట్స్ అన్నాడు. "అమ్మా! శశీ!" అన్నయ్యకు కాఫీ ఇవ్వు!"

రాజశేఖరం త్వర త్వరగా అన్నాడు. "తాగి వచ్చాను!"

—ఎందుకో అనుకోకుండా అబద్ధమాడేశాడు!

"ఫరవాలేదు అన్నయ్యా!....ఆ... అసలు ముందు, మొఖం కడుక్కున్నావా?" హడావుడి చేయసాగాడు.

తొమ్మిది గంటలయింది రాజశేఖరం స్నానం చేసేటప్పటికి.

అసలు స్నానం చేయబోయేముందే—

రాజశేఖరం అన్నాడు. "హడావుడేం వద్దు......నేను హోటల్‌కు వెళ్దామనుకుంటున్నాను!"

రాబర్ట్స్ హృదయం బాధతో కుమిలిపోయింది."అన్నయ్యా!"కళ్లు అశ్రుపూరితాలయినయి. "ఈరోజున నాన్నగారున్నా లేకపోయినా.....ఈ గృహంలో నాకెంత అధికారమున్నదో, నీకూ అంతే ఉన్నదన్నయ్యా! నువ్వు ఇంటికి పెద్దవాడివి....నీవే ఇలా అంటే...?" దుఃఖం పొర్లుకొచ్చింది.

మాట బిగుసుకుపోయింది.

రాజశేఖరం తొందర పడ్డానేమో అనుకున్నాడు. బాధపడ్డాడు.

"లేదు....లేదు...." తడబడ్డాడు గూడా, "ఇక్కడే ఉంటాను రాబర్ట్ .... ఇక్కడే ఉంటాను! గొణిగాడు. కళ్లు చెమర్చినయ్.

రాజేశ్వరి గుర్తుకు వచ్చింది. ఆమె నవ్వుతున్నట్లనిపించింది. "వాళ్లు మిమ్మల్ని వల్లో వేసుకోవటమనేది ఖాయం..... వాళ్లనాన్నకు మీరు కుమారులని గాదు.... మీ డబ్బు చూసి.....అంతే!" అన్నట్లుగా గూడా అనిపించింది.

"లేదు రాజేశ్వరీ! రాబర్ట్‌ని—అతి నిర్మలంగా మాట్లాడుతున్న అతడిని నేనలా వూహించుకోలేను!" హృదయంలోనే బిగించుకున్నాడు సమాధానాన్ని.

తొమ్మిదిన్నరకు— అప్పటికే ఎండ—రాక్షసుడు మనిషిని చూసే చూపుతో.. ఆ ప్రదేశాన్ని చూస్తోంది.

రాబర్ట్, రాజశేఖరం, శశికళ గేవ్ యార్డుకు బయల్దేరారు.

ఆ ఎత్తు తక్కువగావున్న కాంపౌండ్ వాల్ నడుమ—సంతలో మనుష్యుల్లా—సమాధులు ఒకదాని ప్రక్కన ఒకటి కిక్కిరిసి ఉన్నాయి.

అంతా—నూతనంగా నిర్మించిన మరో ప్రపంచంలో శాశ్వత విశ్రాంతి పొందుతున్న—ఆయన సమాధి దగ్గర నిలబడ్డారు.

రాబర్ట్ మోకాళ్లమీద కూర్చొని—ముందుకు వంగి ఏవేవో అనసాగాడు గొణుగుతున్నట్లుగా. శశికళ ఒక పువ్వును—నందివర్ధనంగాబోలు—రాబర్ట్‌కు అందించింది.

శాశ్వత నిద్రలో మునిగివున్న తన తండ్రిని కప్పివేస్తూ కట్టబడిన ఆ సమాధి మీద 'ప్రభువునందు నిద్రించెను' అని చెక్కబడిన అక్షరాలను తదేకంగా చూస్తూ కొన్ని క్షణాలు గడిపివేశాడు రాజశేఖరం.

శశికళ రాజశేఖరానికి ఒక పుష్పం నందించింది

రాజశేఖరం మోకాళ్లమీద కూర్చున్నాడు. ఆ పువ్వును సమాధిమీద ఉంచుతూ "నాకు ఈ జన్మ నిచ్చిన మీకు నా హృదయంలో సరియైన స్థానం ఇవ్వలేదేమో ననిపిస్తోంది.... ఏమైనా కానీయండి..... అవన్నీ ఎందుకు ఇప్పుడు.... నన్ను మాత్రం హృదయపూర్వకంగా క్షమిస్తారనే ఆశిస్తాను!" అన్నాడు.

ముగ్గురూ ఇంటికి వచ్చేటప్పటికి పదకొండు గంటలైంది. ఎండ అప్పటికే—అందరినీ జయించి—ప్రపంచంమీద సర్వాధిపత్యం వహించినట్లుగా విర్రవీగుతుంది!

మధ్యాహ్నం మూడు గంటలప్పుడు తిరిగి ఆ గృహాన్ని నిశ్శబ్దం రాజ్యం చేస్తున్నప్పుడు — రాబర్టే మొట్టమొదటిసారిగా మాట్లాడటం మొదలుపెట్టాడు.

రాజశేఖరం భయపడ్డాడు.

ఎన్నో సంవత్సరాల క్రితం—తన తల్లి తనకు జన్మనిచ్చి మరణించిన తరువాత—మరో రెండు సంవత్సరాలకే తండ్రి తనను, తన ఆస్తిని తాత దగ్గర విడిచి గృహం నుండి వెళ్లిపోయాడు—ఆపైన ఐదు సంవత్సరాలకు తెలిసిందిట—అప్పటికి రెండు సంవత్సరాల క్రితమే ఆయన ఒక క్రిస్టియన్ యువతిని వివాహం చేసుకున్నాడని——వాళ్లకు ఒక పుత్రుడు గూడాకలిగాడనీ!—

అదే రాజేశ్వరి భయం—తన ఆస్తిమీద హక్కు ఉన్నదంటూ వాళ్లెక్కడ వస్తారోనని—వాళ్ల మాటలకు తను ఎక్కడ తల ఒగ్గుతాడోనని!—అసలు రాజేశ్వరి భయపడవలసిన అవసరంలేదు—ఆ ఆస్తంతా తన తాత స్వార్జితం—తనకు వ్రాసి యిచ్చాడు—రాబర్ట్‌కు అందులో భాగం అడిగే హక్కే లేదు అసలు.

అయినా రాజేశ్వరి భయం రాజేశ్వరిదే రాబర్ట్ మాటలను కొనసాగనీయకుండానే రాజశేఖరం అన్నాడు : "తిరిగి బండి ఎన్ని గంటలకు ఉన్నది నాకు ?"

"అదేమిటి—అప్పుడే వెళ్లిపోతావా ?" త్వరత్వరగా అన్నాడు రాబర్ట్. "లేదు! నీవు నాలుగురోజులైనా ఇక్కడ ఉండాలి !"

రాజశేఖరం బరువుగా నవ్వాడు. "లేదు రాబర్ట్ ! రేపు హెడ్డాఫీసు నుంచి ఎవరో వస్తున్నారు.... నేను లేకుండా వుండ గూడదు.... టెలిగ్రాం చూచి హడావుడి

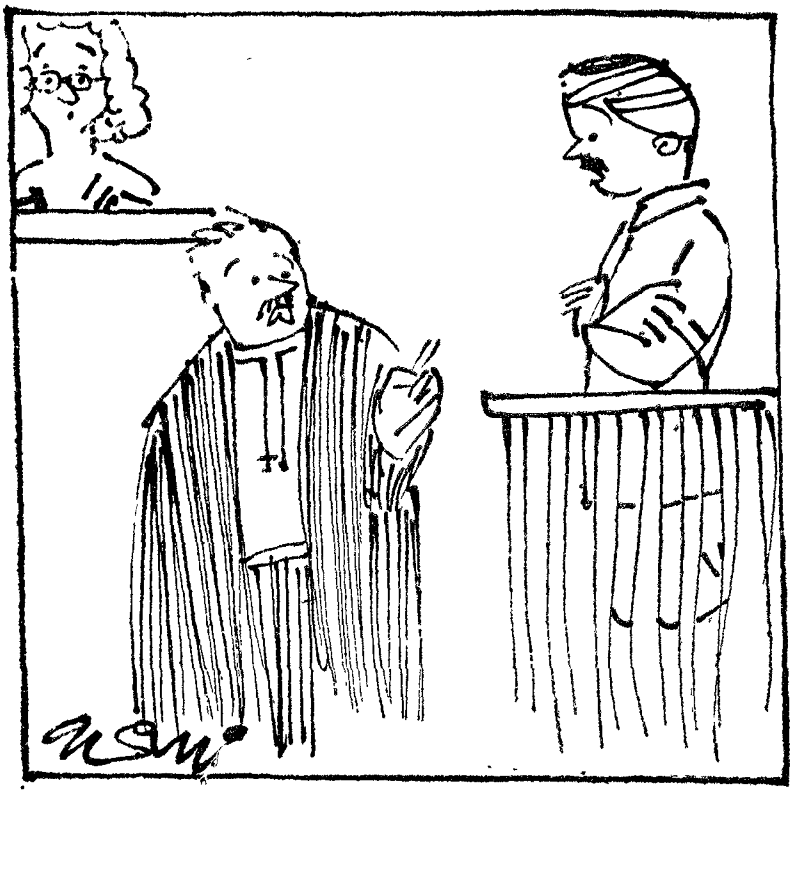

మెంట్సు గూడా సరిగ్గా చేశారో లేదో?... అన్నీ నేనే చూడాలి !'' అన్నాడు. తరువాత ఒక నిట్టూర్పు విడిచి, ''ఇంత సంపాదిస్తున్నా ఏం లాభం.... క్షణం తీరిక ఉండదూ.... పయాపైసా మిగలనూ మిగలదు !'' తన గొంతు తెచ్చిపెట్టుకున్న వికారంలా ఉన్నది—తను బుజాలు తడుముకుంటున్నట్లు అనిపించింది—ఎందుకు అలా అన్నానా అని తరువాత బాధపడ్డాడు గూడా!

శశికళ రెండు కప్పుల్తో కాఫీ తెచ్చి చేయి విరిగిన కుర్చీని రెండు మంచాల మధ్యకు లాగి, దానిమీద పెట్టింది.

కాఫీ సిప్ చేస్తూ రాబర్ట్ తల వంచుకొని అన్నాడు : ''నాన్నగారు ఉంటే ఈలాంటి బాధలన్నీ నాకు తెలిసేవిగాదు—ఆయనేదో తిప్పలు పడుతుండేవారు .... శశికళకు పెళ్ళీడు వచ్చింది. అసలు వివాహం గూడా కొద్ది నెలల్లోనే జరుగవలసి ఉన్నది. కానీ అనుకోకుండా ఈ దుర్ఘటన జరిగింది..... ఏమైనా కానీయ్. వచ్చే సంవత్సరం చేదామనుకుంటున్నాను....అందుకే ఈ విషయం నీతో మాట్లాడుదామనుకుంటున్నాను!'' నీళ్ళు నములుతున్నట్లుగా మాట్లాడసాగాడు.

రాజశేఖరం కళ్ళముందు రాజేశ్వరి తిష్ట వేసుకు కూర్చుంది. ''అసలు రంగంలోకి అతిగాడు దిగబోతున్నాడు .... మీరు జాగ్రత్తగా మాటలు తూచి తూచి అందీ అందకుండా మాట్లాడండి !'' హెచ్చరించింది.

రాజశేఖరం దగ్గుతున్నట్లుగా గొంతు సవరించుకున్నాడు.

రాబర్టు తిరిగి మాట్లాడసాగాడు : ''ఇక ఆలస్యం చేయలేను.... ఇప్పటికే శశికళకు ఇరవై సంవత్సరాలు దాటినయ్ !''

''నిజమే మరి!.... ఆలస్యం చేయ గూడదు !'' అంటీ అంటనట్లుగా అన్నాడు రాజశేఖరం.

కళ్ళు సగం ముడుచుకున్నాడు.

రాబర్టు తల వంచుకున్నాడు.

''అందుకే.... అందుకే!'' గొంతు మొరాయించింది. ''మీ సహాయం కావాల్సి ఉన్నది అన్నయ్యా !.... అలా అడగాలంటే నాకే సిగ్గుగా ఉన్నది!''

మొట్టమొదటిసారిగా రాజశేఖరానికి రాజేశ్వరి భయం నిజమనిపించింది—ఇబ్బంది

ఓం ! తత్ ! సత్ !

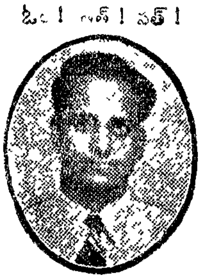

సుఖ జీవిత సేవ

''సిద్ధ వైద్య మహిమ''

సిద్ధుల సాటిలేని కీర్తికి ఒక తార్కాణము

కే. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచ్చారి గారి

'మేల్ మాయిల్ మందు'

(Regd)

దీర్ఘకాల చర్మరోగములకు చక్కని నివారిణి

తెల్లరంగు, ఎర్రరంగు పొడలు, దద్దుర్లు, పోట్లు, గజ్జి (చర్మ సంబంధము) పొడలు గల చోట్లలో తిమురులు, సూదితో పొడిచినప్పుడు నొప్పి లేకుండుట, నిప్పుపడి బొబ్బలు గలిగినా తెలియకుండుట సురనీరు సర్వ అవయవములందు వ్యాపించి, రక్తముతో కలిసి మత్తు కలుగజేయుట, (నరముల సంబంధము) చేతివ్రేళ్ళు ముడుచుకొనుట, బొబ్బలు లేచుట, ముక్కు బంధనములు, పాదముందు పల్లపు పుండ్లు ఏర్పడుట, కాలుచేతులు వ్రేళ్ళు తగ్గుట, ముక్కు సొట్టపడుట మొదలగు వినుగు పుట్టించు రణములు (అస్థి సంబంధము) వీటికి చక్కని నివారిణి.

1 మండలం (40 రోజులు) నూనె, లేహ్యము రు. 8-50 తపాల ఖర్చు రు. 2/-

8 ఔన్సుల శ్రీ పరమాత్మ తైలం రు. 3-50 తపాల ఖర్చు రు. 1-50

సిద్ధ డాక్టర్

కే. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచ్చారి & సన్సు

5/22, మేల్ మాయిల్ P.O., (N.A Dt.)

కేరళ సోప్స్ & ఆయిల్స్ లిమిటెడ్
సోప్ ఇన్‌స్టిట్యూట్ విభాగము, కళ్ళికోట-1
కేరళ ప్రభుత్వ సంస్థ

sista's ...

పూర్వపు హైదరాబాద్ స్టేటుకు ఏజంట్లు : మెసర్స్ పెండలిక్ అండ్ కో.
2199, సుభాష్ రోడ్, సికిందరాబాద్.

పడుతున్నట్లుగా అటూ యిటూ. కదిలాడు.

రాబర్ట్కు గొంతు పూడుకుపోయింది—తన మీద, తన పరిస్థితులమీద— తనకే అస హ్యంతో !

"అన్నయ్యా! ఈనాడు నేను ఈలాంటి పరిస్థితులను ఎదుర్కోవలసి వస్తుందని కలలో గూడా అనుకోలేదు.....ఆయన నాకు జీవితంలోని కష్టనష్టాలకు ఆదుకుని నిలబడతా రనుకున్నాను.... కాని....ప్రభువుకు నాయందు దయలేదు!" కళ్లవెంట నీరు గిర్రున తిరిగింది.

ఆ పరిస్థితులలో మరీ మవునంగా ఉండటానికి రాజశేఖరానికి మనస్కరించలేదు. అందుకనే—"నీవేం భయపడవద్దు రాబర్ట్.... దేవుడు ఏలా రాసిపెట్టి ఉంటే ఆలా అవుతుంది.... దానికోసరమని అనవసరంగా బుర్రలు పాడుచేసుకోవటం దేనికి ?" అన్నాడు వోదార్పు కంఠంతో.

"అవుననుకో.... అయినా మన ప్రయత్నము చేయాలిగదా !"

"అవునవును!" అన్నాడు—ఎటూ తను ఈ పరిస్థితులనుండి తప్పించుకోలేనట్లుగా.

రాజశేఖరం అంతరంగంలో కలవరపడసాగాడు.

"నిజమే — రాజేశ్వరి అన్న మాటలు నిజం!"

రాబర్ట్ ఇక ఆలస్యం చేయ్యగూడదన్నట్లుగా—తలెత్తి సూటిగా రాజశేఖరం కళ్లల్లోకి చూస్తూ, "ఎంత లేదన్నా శశికళ వివాహానికి రెండు వేలయినా కావాల్సి ఉంటాయి—అందుకే...." గొంతు పెగల్లేదు.

రాజశేఖరం కళ్లార్పకుండావూపిరి బిగవట్టుకొని రాబర్ట్ కళ్లల్లోకి చూస్తున్నాడు.

"—అందుకే.... ఈ ఇల్లు అమ్మదామనుకుంటున్నాను.... ఈ ఇల్లు నాన్నగారి స్వార్జితం... బహుశః ఆరువేలదాకా రావచ్చు ....మనిద్దరం చెరో మూడువేలు తీసుకుందాం.... నా దాంట్లో రెండువేలు పెండ్లికి ఖర్చుపెట్టి.... మిగతాదాన్తో మా స్కూలుకు దగ్గరగా చిన్నపూరిల్లు వేసుకుందామనుకుంటున్నాను...."

రాజశేఖరం ఉలిక్కిపడ్డాడు. వెనుకనుండి ఎవరో నెత్తిన బాదినట్లనిపించింది — రాబర్ట్ ఏం అంటున్నాడు ?

—నాన్నగారి స్వార్జితమైన ఈ పెంకుటింట్లో—ఆయన పెద్దకొడుకైన తనకు సగభాగ మిస్తానంటున్నాడు!

నిజంగా—రాజశేఖరం వూపిరి సల్పుకోలేని —మగతలో పడిపోతున్నట్లుగా డీలా పడిపోసాగాడు.

ఒక్కసారిగా—తన సంకుచిత హృదయం, రాజేశ్వరి మనస్సు, వూహలు—గుర్తుకు తెచ్చుకొని—సిగ్గుతో తల దించేసుకున్నాడు.

ఆ క్షణంలో ఎవరో అతడి జ్ఞాననేత్రం తెరిచినట్లే అనిపించగా—బాధతో విలవిలలాడిపోయాడు.

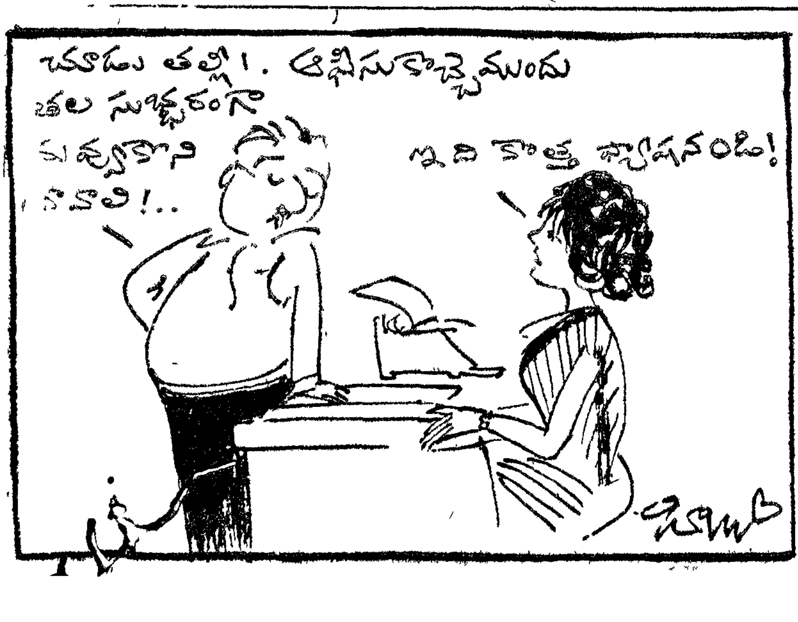

ఛీ! ఛీ!—తను వాళ్లని ఏలా వూహించుకున్నాడు ?

క్షణం అంతకుముందు వూహలు మనస్సులో మెదిలినప్పుడు మొఖమంతా తెల్లబడిపోయింది.... ఎక్కడికో, ఎవరికీ కనబడని చీకటి ప్రదేశంలోకి పారిపోయి దాక్కోవాలనిపించింది. ఎంత త్వరగా వీలయితే అంత త్వరగా ఆ ప్రదేశంనుండి— శరీరాన్ని శల్యం చేస్తున్న ఆ ప్రదేశం నుండి—పరుగెత్తి వెళ్లిపోవా లనిపిస్తున్నది.

"రాజేశ్వరీ!.... ఈనాడు— తొలిసారిగా జీవితంలో— మమతా, ప్రేమ— అంటే ఏమిటో తెలుసుకోగలిగాను రాజేశ్వరీ!" బిగ్గరగా ఏడవాలనిపించింది.

"ఏమన్నయ్యా ! మాట్లాడవ్!.... ....ఏమంటావ్?.... ఈ ఇల్లు అమ్మటానికి నీకు అంగీకారమేనా?.... పరిస్థితులు అలా వచ్చినయ్యన్నయ్యా!.... అంతకుమించి నేను చేయగలిగిందేమీ లేదు..."

రాబర్ట్ మాటలు సూదుల్లా గుచ్చుకుంటుంటే రాజశేఖరం గొంతు విప్పాడు.

"లేదు తమ్ముడూ !.... వద్దు.... చెల్లి పెళ్లికి ఇల్లు ఎందుకు అమ్మాలి ?.... అక్కరలేదు.... చెల్లి పెళ్లి విషయంలో నీ కెంత బాధ్యత ఉన్నదో.... మీకు పెద్దన్నయ్యగా అంతకంటే ఎక్కువ బాధ్యతే నాకు ఉన్నది.... నాన్నగారి తరువాత నేను చూచుకోవాల్సిన విషయాలు అవి!.... నీవేం బాధపడవద్దు... ఆమె వివాహం అతి వైభవంగా జరిపించే పూచీ నాది....!"

జీవితంలో—నలభై సంవత్సరాల జీవితంలో—తొలిసారిగా మరో మానవుడితో— అందునా ఇన్నాళ్లూ లేదనుకుంటున్న తమ్ముడితో— హృదయం విప్పి మాట్లాడినట్లనిపించింది!—

అలా మాట్లాడుతున్నప్పుడు—ఊహూం. ....అంతేకాదు. .. తిరిగి ఇంటికి వెళ్లేటంత వరకూ కూడా .... రాజేశ్వరి గుర్తుకు రాలేదు!

ఎందుకంటే—

ఏమో?